

AVŞARELLERİ

okuntu

OKAN AVŞAR KÖÇAĞLI

Bugünden sonra divanda, dergâhta, bargâhta, mecliste ve meydanda **TÜRKÇEDEN** başka dil kullanılmayacaktır.
Karamanoğlu Mehmet Bey

SAYI: 26

ŞUBAT - 2018

AYLIK E - KÜLTÜR DERGİSİ

*Su kopan fırtına Türk ordusudur yâ Rabbi
Senin uğrunda ölen ordu, budur yâ Rabbi
Tâ ki yükselsin ezanlarla müeyyed nâmin
Galib et; çünkü bu son ordusudur İslâm'ın*

1
okuntu

İ ç i n d e k i l e r

<u>Değişim (Aslan AVŞARBEY)</u>	1
<u>Hey Ağalar Nere Vardı Yarımız (Ahmet Z. ÖZDEMİR)</u>	3
<u>Gelmez Miyim Ben (Gülhan ÇABUCAK)</u>	5
<u>Ziya Bey'in Ağıdı (Yılmaz ILIK)</u>	7
<u>Atatürk'ü Bekliyoruz (Turan KORKMAZ)</u>	13
<u>Yılbaşına Dair (Necip TOPUZ)</u>	15
<u>Dünya (A.Zeynep ŞAHİN)</u>	19
<u>Türk Dil Kurumu (Orhan TÜMEN)</u>	21
<u>Fakir Dediğiniz Söze Yanarım (Solmaz ARIK)</u>	23
<u>Tirşik Çorbası (Gülseren AVŞARKOCAOĞLU)</u>	25
<u>Türk'ün Töresi (İbrahim MUCUK)</u>	29
<u>Adana Ermeni Olayları (1909) (Prof.Dr. Remzi KILIÇ)</u>	31

Editör...

Okan AVŞARKOÇAOĞLU

Saygı Değer okurlarımız;

Dergimizin yirmialtıncı sayısı ile yine sizlerle birlikteyiz.

OKUNTU
AVŞARELLERİ E-KÜLTÜR DERGİSİ

SAYI: 26 ŞUBAT - 2018

Öncelikle Suriye'nin kuzeyinde yer alan Afrin bölgesine yönelik Şanlı ordumuzun başlattığı “Zeytin Dalı Harekâtı” Sınır güvenliğimizin sağlanması ve sınırlarımızın terör unsurlarından arındırılması, ülkemizin ve bölgenin huzuru açısından büyük önem taşımaktadır. Ülkemizin milli güvenliği ve çıkarları her şeyin üstündedir.

Ülkemizin bekası ve istikrarı için, küresel güçlerin şeytanca planlarına karşı, yurt savunması yapan Mehmetçiklerimizin Allah yar ve yardımcısı olsun. Allah ülkemizin birlik ve beraberliğini daim etsin. Allah ordumuzu muzaffer eylesin.

Yine çok önemseydiğim için devamlı tekrarlıyorum; Kültür bilgileri bizler de bir emanettir. Emanetin ise sahibine yani halka teslim edilmesi gerekir. Bundan dolayı çalışmalarınızda bana ait olan derlemeleri özgürce kullanabilirsiniz.

Sizlerde dergimiz de paylaşımda bulunmak ister iseniz katkılarınızı bekliyoruz.

Geleceğin ülkemize, dünyamıza huzur ve mutlu yarınlar getirmesi dileklerimle...

Hoşça kalın.

WEB ADRESİ: <http://www.avsarelleri.com>

E-POSTA: avsarelleri@hotmail.com

Yazılar yayınlansın ya da yayınlanmasın iade edilmez. Yazılarda kısaltma yapılabilir.

Hukuki sorumluluk yazarlara aittir.

Aslan AVŞARBEY

DEĞİŞİM

Güçlüler alıştı hakkı ihlale
İlamda güçsüze kalır ihale
Neticede durum geldi bu hale
O ilke, bu kişi, şu yer değişti

Herkes kul oldu keseyi açınca
Makamı mevkiyi bol bol saçınca
Ölçü firar edip elden kaçınca
Kantarın topuzu ayar değişti

Sığırlar koyunlar kaçtı meraya
Çakallar sırtlanlar geçti sıraya
Tarlayı terkedip göçtü seraya
Patlıcan, domates, hıyar değişti

Yollar ya çukur ya hüyük şehirde
İnsan küçük, para büyük şehirde
Bir gecede otuz büyükşehirde
Köy mahalle oldu diyar değişti

Sarılırız doğru diye yalana
Bu yalanlar kılıf oldu talana
Muhtaç kaldı artık çula palana
Kır at sırtındaki eyer değişti

Mülki diye hayallere dalarken
Günde yüz kişiyle selam salarken
Görünce eteği ziller çalarken
Şimdi yüz vermiyor, o yar değişti

Ahmet Z. ÖZDEMİR

HEY AĞALAR NERE VARDI YARIMIZ

Avşarlar da Ceritler de Rakka'ya sürülmüşlerdi. Rakka Halep'in doğusunda bir ilçe, şimdi il, burası çok belalı sürgün yerlerinden biri. Ancak Ceritler de Avşarlar da orada uzun süre kalamazlar.

Dadal, burada eski günleri, yaylaları anımsar:

Gitti Cerit gitti, gider Avşarlar
Gider oldu namusumuz arımız
Kavga kuruldu da kılıç çalındı
Hey ağalar nere vardı yarımız

Ağamız da çadırını tutardı
Kabıtını dal boynuna atardı
Her birimiz bin atlıya yeterdi
Döğüşerek ölemedi birimiz

Daloğlu'm şu dağlara varınca
Korkarım yurtları ıssız kalınca
Saçılıp da Binboğa'ya konunca
Yaylalara dokunmazdı şerimiz

Kabıt: Kaput, Palto.

Şer: Kötülük, fenalık; sataşmayı huy edinmiş kötü tabiatlı kimse; şerli' de denir.

Namusumuz, arımız Mecit Paşa, "Bunlar uslu durmazlarsa atlarını ve burnu hizmalı kızlarını Adana pazarlarında satarım" demişti, buna telmih ediyor.

Şiir, Tahir Kutsi Makal'ın "Dadaloğlu" adlı kitabından alınmıştır.

GELMEZ MİYİM BEN

Hakka varan yolda yoldaşım oldun
Senin yollarında ölmez miyim ben
İki ruh bir beden sırdaşım oldun
Her gün bayram edip gülmez miyim ben

Koca dağlar engel, yollar taş olsa
Kuru soğan zeytin ekmek aş olsa
Sana vereceğim canla baş olsa
Düşe kalka yine gelmez miyim ben

Boynu bükük gönlüm yâr coştı bugün
Solan eski güller hep açtı bugün
Kuşlar da benimle bak uçtu bugün
Sence kadir kıymet bilmez miyim ben

Gülhan'ım hayalin kurdumda yandım
Rüyama bir geldin tek gerçek sandım
Kanatlar taktım da, gönlüne kondum
Varıp gözyaşını silmez miyim ben

“AvşarBabamBenim” GÜLHAN ÇABUCAK

Gülhan ÇABUCAK

(AvşarBabamBenim)

Yılmaz İLİK

ZİYA BEY'İN AĞIDI

Pazarören'in Sıradan Köyünde Nuri Bey'in oğlu Ziya Bey, amcası Rıza Beyin kızı Gül Hanım'a âşık oldu. Nuri Bey Gül Hanım'ı babasından, oğlu Ziya Bey'e istedi. Rıza Bey, kattiyen kızını Ziya Bey'e vermeyeceğini söyledi. Avşar da ne kadar ünlü şanlı bey hatırı sayılır kişiler varsa, Rıza Bey'e giderek kızını yeğeni Ziya Bey'e vermesini rica, minnet istediler. Rıza Bey Nuh dedi, Peygamber demedi. Kızımı kendi rızamla güneş tersten doğsa vermem dedi. Aradan iki yıl geçtiği halde, Rıza Bey yumuşamadı. İki genç, aralarında anlaşarak kaçtılar. İki ay başka köylerde kalarak, kendi evlerine geldiler.

Rıza Bey'e tekrar aracılar gitti. Barışıp Ziya Bey'i ve Gül Hanım'ı affetmesi için. Rıza Bey, barışmadığı

gibi gidip Jandarmaya şikâyet etti. Yaşı küçük kızımı Ziya Bey kaçırdı diye. Pazarören Karakolundan dört jandarma geldi. Ziya Bey'i ve Gül Hanım'ı alıp kasabaya götürmek için kapıya gelerek, Ziya Bey'in teslim olmasını söylediler. Ziya Bey, kapıyı arkasından kilitleyerek, ölmedikten sonra jandarmaya teslim olmayacağını söyledi. Akşam olup karanlık kavuşunca, Ziya Bey ahırlarının penceresinden çıkarak kaçmak istedi. Jandarmalar evin etrafında nöbet bekliyorlardı. Jandarma erlerinden biri "Dur Ziya Bey teslim ol" diye bağırdı. Ziya Bey teslim olmayarak kaçmaya devam etti. Jandarma arkasından ateş etti. Kurşun varıp Ziya Bey'in kafasına saplandı. Kışın çok şiddetli olduğu bir zamandı. Karın üstüne düştü, kar kana bulandı. Ziya Bey, oracıkta öldü. Ziya Bey'i, mezara koyup, mezarın yanına bir düşüt yaptılar. (Ziya Bey'in öldüğü yere dört köşeli taş örme yaptılar.)

Olaydan altı ay sonra, Hükümet tabibi geldi. Ziya Bey'i Mezardan çıkardılar. Kafasını ikiye keserek kurşun aradılar, beynin içinde elle kurşunu bulamadılar. Kafayı boynundan ayırıp, kara bir kazanda kaynattılar. O zaman kurşun bulundu. Kafayı da bedeni ile tekrar toprağa verdiler. Bu aile gerçek Avşar Beylerindedir. Ziya Bey'in Paşalı Köyünden arkadaşı Hüseyin Kavraal aşağıdaki ağdı yakarak, Ziya Bey'i ölümsüzleştirdi. Hüseyin Kavraal Dersim Harbinden üstteğmen rütbesi ile gelmiş ve daha sonra Pazarören'in ilk na-

hiye müdürü olmuştur. Bu öyküyü yazan ben Kadılı Köyünden Yılmaz Ilık, ağıdı söyleyen, Hüseyin Kavraal'ın anadan torunuyum.

Dudu Bacı ne oldu size
Kara haber geldi bize
Ziya Bey'im can veriyor
Kar üstünde yüze yüze

Bölük, bölük tarlaların
İçi naneli bucağım (1)
Bir kız için Bey mi ölür
Yandı da battı ocağın

Tahtadan tabut çatmışlar
Onu içine atmışlar
Yatağın da kara toprak
Bey'im seni aldatmışlar

Cumhuriyet ferman salmış
Jandarmalar teslim almış
Ziya Bey'im vurulunca
Müdür Bey başına gelmiş

Sen Nuri Bey'in oğlusun
Elde hatırın sayılır
Şu Saçlının Çayırında
Sekili Atın yayılır

Kavraal oğlunun sözleri
Acındırdı mı ola sizleri
Bir ocağa sebep oldu
Rıza Bey'in kızları

Ava gider, elde doğan
Odaları çifte tavan
Ayan olsun, Ziya Bey'im
Yeni dağılacak yuvan

Değen kurşun ok mu idi
Bir kız sana çok mu idi
Kar üstünde can veriyor
Sanki odan yok mu idi

Kafasından kurşun değmiş
Kaçarken boynunu eğmiş
Ünü büyük Ziya Bey'im
Keşifler ölüsünü beğenmiş

Aşıt bizim eller aşıt
Takım giyer çeşit çeşit
Hangisine ben yanayım
Arka mezar önü düşüt

Atı nalbantta nallanır
Kendi çarşıda sallanır
Ünü büyük Ziya Bey'im
Avşar elinde dillenir

Kavraal'ın bu sözleri
Hayran etmesin sizleri
Yalnız köyünü değil
Ziya yaktı, hep bizleri

Aynı öykünün devamı kız kardeşi tarafından söylenen bölüm.

Gaal, gaal (2) öten gazlar
İliyerek gelen yazlar
Toplanın ırmağa gidek
Ziya'nın emsali kızlar

Kır atın alır yarışı
Gelir yılışı, yılışı
Kellesini kaynatmışlar
Düşman gülüşü, gülüşü
İnce Ziya babamoğlu
Yediği kurşunlar yağlı
Beni yoklamaya gelir
Kır atının kuyruğu bağlı

Evlerinin önü ekin
Yekin sarı aslanım yekin
Ağlamaya ar ediyorum
Düşmanların evi yakın

Yoncalığa girdi koyun
Emmilerim etti oyun
Kalk gardaşım eve gidek
Kanlı elbiseni soyun

Güvercinler çıkar burca
Ziya mı komuşlar uca
Su selası (3) verdimi ola
Ziya Bey'i yuyan hoca

Bacısının adı Emiş
Saatının kordonu gümüş
Oğlu ölesice Müdür
İp dakın da sürün demiş

Öle öle bacın öle
Ölmeye de ne gün göre
Öle gardaşın bacısı
İçinden çıkmaz acısı

Yoncalığın boz dumanı
Hükümet bilmez amanı
Gardaş göçünü yükletti
Ot biçim ekin zamanı

1-Bucak: Ekinin sararmadan önceki hali.

2- Gaal gaal: Gazların ötüşerek yürüyüş şekli.

3- Su selası: Ölü yıkanırken okunan sela.

Turan KORKMAZ

ATATÜRK'Ü BEKLİYORUZ

Bu asırda şu devirde bir doğsa
Al bayrakla Atatürk'ü bekliyoruz
Seyir etse bize çatanı görse
Al bayrakla Atatürk'ü bekliyoruz

Soysuzlar çoğaldı bayrak yakıyor
Nöbette askere silah sıkıyor
Eski düşman yine arka çıkıyor
Al bayrakla Atatürk'ü bekliyoruz

Öğretmen okulu açamaz oldu
Çocuklar korkuyor seçemez oldu
Her gün beş, on şehit analar öldü
Al bayrakla Atatürk'ü bekliyoruz

Sözde Avrupa'ymış ahlak nerede
İnsanlık dersini alsın geride
Silahlar satıyor gözü parada
Al bayrakla Atatürk'ü bekliyoruz

Türkü, kürdü hepsi kardeş bir ülkü
Kanımız dökülsün vermeyiz bir
mülkü
Gençliğe emanet vatan bilin ki
Al bayrakla Atatürk'ü bekliyoruz

Şehitler diyarı vatan bölünmez
Tarih yazar kara leke silinmez
En yüce tepede al bayrak inmez
Al bayrakla Atatürk'ü bekliyoruz

Turan der ki yaptığını bulacak
Koca dünya yüzünüze gülecek
Kemal Paşam hücum emri verecek
Al bayrakla Atatürk'ü bekliyoruz

Turan Korkmaz 12.10.2008

Necip TOPUZ

YILBAŞINA DAİR

Yine bir yılbaşı geldi, acısıyla tatlısıyla koca bir seneyi daha devirdik. 2015 yılında yazdığım bir yazı aklıma geldi. Modası geçmiş midir? Dostlarımızın takdirinde. Yazıyı güncelleyip, o tarihte bir kaç dostumuzun ikazını da dikkate alıp, küçük ilaveler yaptım.

2017 yılının son günündeyiz. Yaş kemale ermeye

başlayınca, geçmişe de özlem her geçen gün artıyor. Üstat Cahit Sıtkı Tarancı'nın dediği "Her doğan günün bir dert olduğunu,/İnsan bu yaşa gelince anlar-mış" misal hani... Bu özlemin sebebi, eski günlerin daha güzel olduğundan mı, yoksa o günlerde daha genç olduğumuzdan mı orası muamma. Geçenlerde bir dostum Cehaletle mutluluk ters orantılı demişti. Belki de eskiye özlemin sebebi daha cahil ama daha mutlu oluşumuzdandı.

Yılbaşları, özellikle muhafazakâr karakteri yüksek (benim de yetiştiğim Kayseri gibi) şehirlerde ilginç bir hal alırdı. Bir yandan aslında içeriğini çok da bilmedikleri dini endişeler, bir yanda ise tüketim kültürünün kendisine dayattığı şeyler arasında sıkışır kalırdı insanımız. İşin doğrusu dini hassasiyetleri daha yüksek olanlar için hiç bir anlamı yoktu yılbaşlarının ama. Ortalama Türk insanı için durum biraz daha farklı idi...

Yılbaşının yaklaştığı günlerde, ilk iş gurbette olan ve sayısı iki elin parmağını geçmeyen hısım akraba yahut eş dost için şehir merkezinde kırtasiyecilerde satılan şehir manzaraları bulunan rengârenk kartpostallar alınır, arkasına kısa yeni yıl tebrikleri yazılırdı.

Mahallemizden hatırlarım. Çocuklar el eline bakmasın diye bir tatlı telaşla hane reisleri; helalinden bir

tavuk alır (o zaman hindi hem pek bilinmez, bilinse de bulunmaz, bulunsa da alınamayacak kadar pahalı olurdu). Akşama doğru mahalleye gelirken, mahallelinin hepsi sanki kendisini takip ediyormuş gibi bir tavırla, muzaffer bir komutan edasıyla, gururla ellerindeki fileleri göstere göstere gelirlerdi.

Evde ise hane halkı geceye hazırlık yapardı, hazırlık olup da ne olacak ki; bulunursa tereyağlı, bulunmazsa Fite (Vita) yağlı bir bulgur pilavı, tavuğu da haşla üstüne didele ohh mis gibi. Ayrıca evde varsa senede bir kere tombala çıkarılır, yakın akrabalar yılbaşlarını vesile ederek toplanırlardı. Çok sonraları okey takımları da olan evler görmüştük de okey takımının varlığının ifadesi, elinde fileyle dönen yurdum insanın gururundan pek aşağı değildi doğrusu...

Evde toplananların içinde hayta olup da, çoluk çocuk yanında olmamasına da özen göstererek, mutfağın bir köşesine alkollü bir içki koyup, çaktırmadan ara ara mutfak ziyaretleri yapan büyükler de yok değildi hani... O gün çılgınlar gibi şemşamer (çekirdek) çitlenir, saat tam gece yarısı 12 yi vurduğunda, küçük çocuklar da o saate kadar çoktan uyumuş olacağı için, tek kanal TRT de çıkacak olan dansöz, evde bulunan hanımefendilerden hafifçe korkularak seyredilirdi. O saatlerde Orhan Gencebay, Ferdi Tayfur veya Müslüm Gürses gibi arabesk sanatçılarının yılda bir kez

televizyona çıkmasına izin verildiğinden hangi şarkıyı söyleyecekleri merak ve ilgiyle beklenirdi.

1985 yılbaşı gecesi İstanbul'da tam gece yarısı Orhan Gencebay televizyona çıkacaktı, bendeniz yurt çıkmadığı için bir otel odasında bir kaç arkadaşım-la kalıyordum. Bir kahvehanede huşu içinde Orhan Gencebay'ı beklerken polis gelmiş ve kahvehaneyi kapattırmıştı, Polisle kavga etmemek için kendimi zor tutmuştum.

Tabi yılbaşının yaklaştığı günlerde bir de klasik “Yılbaşında ne yapıyorsun?” soruları sorulur ve hafif bir muhafazakâr ima da içeren bu sene PTT cevabını verirdi, sorunun muhatabı. Yani pijama, terlik, televizyon...

Evet dostlarım eskiyi özlüyoruz. Hayatımızdan bir yaş daha geçip gidiyor. Ve artık asla 2017 yılındaki yaşımızda olmayacağız...

İşin aslına bakarsanız ve soruyorsanız bu yılbaşında ne yapıyorsun diye?

Ben bu sene de PTT...

Bu vesile yeni yılınız kutlu olsun, nice mutlu yıllara...

A.Zeynep ŞAHİN

DÜNYA

Hani anam hani babam
Bütün varı eden yalan
Dönen durun çarkı devran
Dönen dünya değil misin?

İnsanoğlu benim diyor
Herkes kısmetini yiyor
Rolünü oynayan gidiyor
Yoran dünya değil misin?

Bazen sallarsın başını
Niçin yaralar döşünü
Kimse bilmiyor yaşını
Duran dünya değil misin?

Ayşe Zeynep fikir yorar
Yaradanım verir karar
Gafil olan benim sanar
Saran dünya değil misin?

Orhan TÜMEN - Türkolog

TÜRK DİL KURUMU

Türk Dil Kurumu'nun yayınladığı en son Türkçe Sözlüğüne baktığımızda yirmi yıl önceki edilmiş kelime yanlışlarının aynen sürdüğünü görüyoruz. Bu durum devletten aylık alarak çalışanların var olan durumu sürdürdüklerini ve hiçbir araştırma yapmadan

aylık aldıklarını gösteriyor.

Koğu ve koğucu kelimeleri Türkçe oldukları halde TDK sözlüğünde kov olduğunu görüyoruz.

Yedi profesörün ve beş uzmanın adı geçen sözlük hiç bir incelemeden geçmeden yayınlanmış.

Türkçede bir diri adı olan soğulcan sözlükte solucan olmuş. Soğulcan solur mu yani nefes alır mı deri solunumu yapar. Soğmak suyunu çekmek halk ne der portakalı sor der yani soğurmak eylemini kısaltır. O kadar profesör ve uzman kelimenin farkında değil.

Nitekim çabuk kelimesi Türkçe olmasına karşın farsça deniyor. Çabuk nereden geliyor. Çapmak eyleminden geliyor nitekim çapkın bu eylemden türetilmiştir. Çapmak koşmakla yürümek arası bir eylemdir. Türkçede bun, bunalım, bunak kelimeleri var fakar yonanca crisis (kriz) kelimesini dayatıyorlar.

Dayak kelimesi Türkçe olmasına karşın Farsça destek kelimesini kullanıyorlar. Daymak, destek vermek. Dayı sözünde bu eylemi görüyoruz. Kötmek, kötülemek anlamında fakat kullanılmıyor. Kötek, kötü vb. kelimelerinde yaşıyor.

Orhan Tümen Türkolog

Solmaz ARIK

FAKİR DEDIĞİNİZ SÖZE YANARIM

Ah çektim bugün yaralı gönlüm
Şöyle böyle derken kırk yıllık ömrüm
Bir sevda uğruna yediğim sürgün
Yanarımda dostlar ona yanarım.

Şu benim beynimde çok şeyler saklı
Gördüğüm şeylere yetmezdi aklım
Ben yaya giderken birçoğu atlı
Kır ata binmedim ona yanarım.

Kahvaltı derlerdi adın duyardım
Pilavın yanında soğan soyardım
Somun ekmek yerdim güzel doyardım
Balkaymak görmedim ona yanarım.

Çoban idim dağda davar yayardım
Sarp yerlerde yürür düşer kayardım
Acırdı canım durmaz ağlardım
Durmazdı gözyaşım ona yanarım.

Yanlış anlamayın siz beni dostlar
Ezelden yaralı yüreğim sizler
Beni beğenmeyen o cahil kızlar
Fakir dediğiniz söze yanarım.

Solmaz'ım yaşayıp görmeyen bilmez
Fakirin halini kimseler görmez
Meleyke olsa da hiç biri sevmez
Garibi hor görenlere yanarım.

TİRŞİK ÇORBASI

(6 KİŞİLİK)

Malzemeler:

1 kg Tirşik yaprağı
1 kâse yoğurt
1 kg nohut ile dövme
1 çorba kaşığı tuz
4 yemek kaşığı un
Yeterince su

Hazırlanışı:

Tirşik üç aşamada yapılır. Birincisi doğrama, ikincisi mayalandırma ve üçüncüsü de pişirme aşamalarıdır.

Birinci aşamada; Ellerinizin acımaması ve tahriş olmaması için eldiven giyilir. Ardından tirşiğin yapraklarını iyice yıkılır. Yıkanan tirşik yaprakları ince ince doğranır. Doğradığımız tirşik yaprakları ovalayarak iyice yıkıyoruz.

İkinci aşamada; Bir tencereye nohutu, dövmeyi,

Gülseren AVŞARKOCAOĞLU

tirşik yapraklarını ve bir kase yoğurdu özeyip koyuyoruz. Üzerine iki su bardağı sıcak su koyup, tuz ilave ediyoruz. Karışımın üzerine un serpiyoruz ki karışım hava almasın. Unu ekledikten sonra tencerenin kapağını kapatarak, tencereyi battaniye gibi sıcak tutacak şeyle sarıyoruz. Bir gün mayalanmaya bırakıyoruz.

Üçüncü aşamada; Belirlenen süre geçtikten sonra yemek ocağa alınır. Yemek sürekli karıştırarak en az 2 saat kaynatıyoruz. Tirşik yapraklarından birazını çiğnediğiniz zaman dilinizi ısırmiyorsa pişmiş demektir. Bunun piştiğini anlayınca yemek ocaktan indirilir ve tabaklara servis yapılır.

Not: Tirşik çiğ yenmez zehirlidir.

*Tirşiğin diğer isimleri: Tirşik, Gâvur Pancarı, Yılan Pancarı.

Kaynak:
Emine AVŞARKOCAOĞLU
Gülseren AVŞAKOCAOĞLU

TÜRK'ÜN TÖRESİ

Nedir bu onulmaz yara, yok mu bilmem bir çaresi,
Kan gölüne döndü bak kan, ırmağı gölü deresi.

Al rengine boyanmış al, bak gör tabutların dışı,
Fark eder mi ki köyleri, kasabası her yöresi.

Sızılıyor anaları, bak meliyor can kuzusu,
Yüreğini kavuruyor, bitmez tükenmez yarası.

Kurtlar kuzunun peşinde, bulandırıyorlar suyu,
Değişir mi onlar için, beneklisi ve karası.

Yavrusunu yolcu etmiş, kınalayıp ellerini,
Ora peygamber ocağı, yolcu gelince sırası.

Sağ olsun vatan nidası, yeri göğü inletiyor,
Cennet bahçelerinin, bir örneği burası.

Edirne'den Ardahan'a, görmeyenler varsa görsün,
Kızılırmak ve Sakarya, Çoruh Nehri'n den Aras'ı.

Hüsranî'nin kaleminden, şehitlerine sesleniş,
Büyüğünden küçüğüne, ölmez ki Türk'ün töresi.

20.02.2016

İbrahim MUCUK

Prof. Dr. Remzi KILIÇ

ADANA ERMENİ OLAYLARI (1909)

*Remzi KILIÇ**
*Hüseyin Kılavuz***

Ermeni komiteleri Hınçak ve Taşnak kurulduktan kısa bir süre sonra Çukurova bölgesinde de isyan çıkarmak için girişimlere başlamışlardı. 9 Ağustos 1892 tarihinde Marsilya ve Londra Ermeni komiteleri tarafından Adana Ermeni marhasalığına Çukurova isyanının nasıl gerçekleşeceğini belirten bir mektup gönderilmişti. İhtilal için bölgede hazırlıklar yapılmasını, ihtilalden bir gün önce Kıbrıs İngiliz komitesi aracılığı ile Avrupa'ya telgraf çekilerek ihtilalin bildirilmesini istemişlerdi. Ayrıca ihtilali desteklemek için Avrupa'dan da komitecilerin katılacağı ve bunların Çukurova'ya ne şekilde gelecekleri bildirilmekteydi[2].

Ruslar uzun vadede Akdeniz'e çıkmak için bu hu-

susta Ermenileri kışkırtmışlar ve kullanmışlardır. Bu amaçla öteden beri, Adana ve çevresi ile Maraş, Haçın, Sis (Kozan) gibi bölgelerde Ermeni nüfusunu yoğunlaştırmaya çalışmışlardır. Fransızlar Kilikya'nın verimli tarım arazilerinden yararlanmak ve yöreyi sömürgeleştirmek için Ermenileri kullanmışlardı. Fransa bölgeye yerleşebilmek için Ermenilere bölgede bağımsız bir Ermeni devleti kuracağını vaat etmiştir. Avrupa devletlerinin bu şekilde Ermenileri kışkırtmaları özellikle Ermeni komitelerini cesaretlendirmiştir. 1908'de II. Meşrutiyet'in ilanından evvel bölgede komitelerin faaliyetleri artmaya başlamıştır[3].

Bulgaristan, Avusturya, Sırbistan, Girit isyanları ve iç kargaşalıklar, Ermeni komiteleri için iyi bir fırsat doğurmuştu. Ermeniler Çukurova'da bir isyan çıkarmaları halinde bölgeye yabancı müdahalesi sağlanır, Batı devletleri Mersin limanına asker çıkarırlar, Kilikya bölgesi böylece Ermenilere verilebilirdi[4]. Çünkü burası yabancı devletlerin sömürgecilik emelleri doğrultusunda müdahale edebilecekleri bir bölgeydi[5]. Eski Zeytun isyanlarında olduğu gibi tertipli bir isyan çıkarmak istiyorlardı. Bunun için Ermeni komitelerinin en kuvvetli faaliyetleri bu bölge üzerine yayılmıştı[6]. Türkler vaktiyle Zeytun Ermenilerinin çıkardıkları isyan için yaptıkları organizasyon ve teşkilattan dolayı bu millete olan güvenlerini yitirmeye başlamışlardı[7]. Ermeniler ise Zeytun İsyanında başarama-

dıkları yabancı müdahalesini Çukurova'da başarmayı ve devletlerini kurmayı planlamaktaydılar. Bu sebeple sistemli bir şekilde çalışmaya başlamışlardı.

1.Meşrutiyet'in ilanı ile Ermeniler oluşturulan hürriyet ortamından yararlanarak oldukça geniş yetkilere sahip olmuşlardı[8]. Buna rağmen ülkede egemen olan iyimser hava bozulmaya başlamıştı. 5 Ekim 1908'de Bulgaristan bağımsızlığını ilan ediyor, ertesi gün Avusturya-Macaristan, Bosna-Hersek'i ülkelerine kattığını bildiriyor, aynı gün Giritliler kendilerinin Yunanistan'a bağlandıklarını açıklıyorlardı. Bu yeni gelişmeler, dış ülkelerdeki kimi Ermeni tahrikçilerini Ermeni emellerinin sağlanması yolunda yine harekete geçiriyordu[9].

Özellikle Ermeniler, kendilerine verilen daha geniş özgürlükten faydalanıyor, "ilk aşamada kendilerini savunmak" daha sonra da "hak iddialarını saldırgan biçimde sağlamak" amacıyla, ülkeye kolayca silah ve mermi sokabiliyorlardı. Bu iş için kullandıkları yollardan biri Kıbrıs adası idi. Vaktiyle Kıbrıs'ta ticaret ve tercümanlık yapan Ermeniler, diğer bölgelerde olduğu gibi ada da her türlü özgürlüğe sahip bulunuyordu[10].

Kıbrıs 1878'de Osmanlı Devletinin elinden çıkıp, İngilizlerin kontrolüne geçtikten sonra adeta Ermeni-

ler tarafından bir üs haline getirilmiştir. Ermeni Hınçak komitesi 1888 yılında burada bir şubelerini açarak faaliyetlere başlamıştır[11]. Kıbrıs'ta 1890'larda 1500 civarında Ermeni yaşamaktaydı ve bunların çoğu ip-siz sapsız Ermenilerdir. Bu Ermeniler, Osmanlı devletinin güney sahilleri ve özellikle Adana için bir tehdit unsuru oluşturmaktaydı[12].

Kıbrıs'ta yetiştirilen komiteciler Arsus, Payas sahilleri kanalıyla Kıbrıs'tan bölgeye geçiyorlardı. Adana ve çevresindeki Ermenilerin silah ihtiyacı da bu kanalla temin ediliyordu. Söz konusu bölgede 1908 tarihinde Kıbrıs'tan Mersin'e girmeye çalışan 18 tane Ermeni komiteci yakalanmıştı[13]. Bu ve benzeri olaylarda adanın Ermeniler için bir üs ve geçiş noktası olarak kullanıldığı anlaşılmaktadır.

Bu arada eli kalem tutan her Ermeni, gerçeklerle ilgisi olmayan destanlar, şiirler, hikâyeler vb. yazılar yazmaya başlamışlardı. Ermeni ulusal kurultayının kuruluş yıldönümlerinde, büyük taşkınlıklar yapıyorlar, verdikleri demeçlerde "yüce emel" den söz ediyorlardı. Ayrıca ihtilali canlandıran piyesler sahneye koyuyorlar ve Türkleri kışkırtıcı ulusal marşlar okuyorlardı. Hemen her gün sokaklarda, Ermeni ev ve okullarında yüksek sesle ihtilal şarkıları söyleniyordu. Ermeni ressamı, Ermeni halkının ulusal duygularını kamçılayan resimler çiziyorlardı. Bu resimler,

kartpostallarda ve posta pulları üzerinde kullanılıyor, sigara paketleri, tiyatro perdeleri ve yastık yüzleri üzerine desenler çiziyorlardı. Böylece Ermeni aydınlar, Ermeni halkını ayaklandırmak için ellerinden geleni yapıyorlardı[14].

İngiliz yazarlarından Telford Waugh'a göre Ermeniler, Adana ve havalisinde yeni kazandıkları eşitlikle riye kibirleniyorlar, böbürlenip duruyorlardı. Dahası onlara verilen anayasa ve ulusal kurultay, Ermeni aydınlarının şımarıklığını büsbütün artırmıştı. Ermeni yazarları bile kendi soydaşlarına daha önce yasaklanmış bulunan, Çukurova'da kurulacağını düşledikleri bir Ermeni devletinin bağımsızlığını selamlayan yurtsever, ulusal halk şarkıları okumak izninin verilmiş olduğunu kabul ederler[15].

Adana ve havalisinde Ermeni olaylarının meydana geldiği dönemde; Ermeniler Adana ilinin 408.563 nüfustan 57.686'sını, Müslümanlar ise 350.877'sini oluşturmaktaydı[16]. Ermenilerin kendi verilerine göre, Mareel Leart'ın Patrikhaneye atfettiği 1882 yılına ait Adana ve bütün sancaklarında yaşayan Ermenilerin nüfusu 280.000 civarındandır[17]. 1881-1882 yıllarında Adana valisi olarak görev yapan Ziya Paşa döneminde, Adana'nın toplam nüfusu: 396.349'dur. Bu nüfusun 341.376'sı Müslüman, 54.973'ü Gayrimüslim nüfustur[18]. 1912 yılı verilerine göre; Ada-

na'nın toplam nüfusu 666.578'dir. Türk nüfus 443.937, yüzde 88,8'dir. Gayrimüslim nüfus ise 74.930, yüzde 11,2'dir[19].

1907 yılında Bahri Paşa'nın valiliğinin son yıllarında hazırlanan salnameye göre Adana ilinin toplam nüfusu 504.396 kişi olarak tespit edilmiştir[20]. Bu nüfusun 435.795'i Müslüman, 47.047'si Ermeni, 11.067'si Rum kalanı da diğer gayrimüslim unsurlardır. Burada verilen nüfus istatistiklerinden anlaşılacağı üzere Ermeniler Adana'da kendi nüfuslarını abartılı olarak göstermeye gayret etseler de, hiçbir dönem Çukurova bölgesinde veya Adana'da nüfusun çoğunluğunu teşkil edememişlerdir. İstatistiklerin geneli ele alındığında Adana şehir nüfusunun % 10'luk bir kısmı Ermenilerden oluşmaktadır[21].

1909 Adana Ermeni Olayları:

Ermeni komiteleri, Doğu Anadolu'da gerçekleştiremedikleri hayallerini, Çukurova bölgesinde Adana merkezli bir Ermeni devleti kurabilmek için bölgede Ermeni nüfusunu her yol ve vasıta ile artırmaya çalışmışlardır. Bu amaçla; Van, Diyarbakır, Zeytun, Maraş, Bitlis ve Kafkasya'dan silahlı, eğitilmiş militanları Çukurova bölgesinde toplanmaya çağırmışlardır. Bu hususta Maraş, Harput ve Diyarbakır'dan getirilen göçmen Ermeniler bölgedeki Ermeni ailelerin yanla-

rında sıkışık vaziyette dağıtıldılar. Boş arsalar köyler ve kasabalar Ermeni militanlar ile dolu hale getirildi. Arpa toplamak bahanesi ile Maraş'tan birçok Ermeni geldiği için isyan günü Adana ve havalisindeki köylerde anormal sayıda Ermeni bulunmaktaydı. Hükümetin resmi kayıtlarına göre her Ermeni evine göçmen Ermenilerden 5-6 aile yerleştirilmişti[22].

Bu olayın tanıklarından olan o dönemin Cebel-i Bereket sancağı mutasarrıfı Mehmet Asaf Bey, hâtıralarında göreve başlamak için bölgeye geldiği zamanlarda, bölgede yerli halkın dışında çok sayıda göçmen Ermeni bulunduğunu, bunların tarım işlerinde çalıştırılmak bahanesi ile Doğu ve Güney Doğu Anadolu bölgelerinden getirilen Ermeniler olduğunu ifade eder[23].

Adana'da Ruhanî kimliği ile bilinen en önemli tahrikçi, komiteci olan o zamanki Ermeni Marhasası Episkopos Muşeg ortaya çıkmaktadır[24]. Bu şahıs bütün hareketlerin düzenleyicisi ve siyasî faaliyetleri tertipleyen komitelerin başı idi. Muşeg, II. Abdülhamit idaresinden istifade ederek o zamanki valilere yaklaşmak suretiyle düzenli bir plan üstünde çalışmış, hükümet memurları üzerinde büyük bir etkiye sahip olmuştu. Adana valisi Bahri Paşa ile ahbaplık kurmuş, bu yakınlık sayesinde valiyi tam bir Ermeni dostu yapmıştı. Muşeg bu yakınlıktan istifade ile Adana'da Ermeni is-

yanının alt yapısını hazırlamaktaydı.

Muşeg, Kafkas Ermenilerine benzer üç köşeli belirlen işaret taşıyan kalpaklı, ayakları dizlikli tek tip elbise giymiş, postallı adıyla tanınan 300'ü aşkın Ermeni askeri ve bunlara Rusya'da askerlik öğrenen Ermeni fedailerden subaylar tayin edilmiş ve her gün bunları dağlarda talimle yetiştirmişti. Adana isyanının başladığı sıralarda bölgeden ayrılan Muşeg'den sonra bölgede en fazla faaliyette bulunanlardan biri de birçok yerde hâkimlik yapmış olan Gökdereliyan Karabet'tir[25]. Bunlardan başka Taşnak liderlerinden ve İttihat ve Terakki'nin Adana teşkilatında da görev yapan Çallıyan Karabet olayların organizesinde görev alan önemli kişilerdir[26]. Dört Yol'un Dersak adındaki papazı, Hınçak Karabet İskender ve Bedros Paşa bu faaliyetlere katılanlardandır[27].

Bir taraftan hızla silahlanan Ermeniler, Rusya'dan kaçıp gelen komitecilerle kuvvet ve moral buluyorlardı. İstanbul'dan gelen delegeler ve Ermeni papazları kendi toplum mensuplarını silah almaya teşvik ediyorlardı. Bu silah satın alımı düşüncesizce ve kimi durumlarda kötü niyetli olarak yapılıyordu[28]. Episkopos Muşeg, Adana ovalarında dolaşüyor ve Ermenilere az yemelerini topladıkları paralar ile silah almalarını tavsiye ediyor, başına kral tacı koyarak fotoğraf çekiyor, Adana sahillerine silah çıkarttırıyor, her bir si-

lahtan şahsi çıkar sağlıyordu[29]. Yumurtalık Körfezi karşısında bir adacığı bir Ermeni adına tapulamışlar ve orasını silah deposu haline getirmişlerdi[30].

Adana'da 1909'da Ermeni olayları başlamadan önce bölge Ermenileri tepeden tırnağa silahlanmışlardı. Bağlarda, mahallelerde, hatta yöneticilerin gözleri önünde açıkça silah talimleri yapıyorlardı. Adana'da Ermeni mahallesini korumak bahanesi ile Türkleri öldürmek için 200'e yakın yeminli Ermeni fedai çetesi hazırlanmıştı. Çavuş, onbaşı ve erlerden oluşan düzenli kollar oluşturulmuştu. Adana'da her köyde istihkâmlar kazılıyordu. Evlerin altlarından bir birini tamamlayan tüneller, gizlenmek için kuyular ve her kilisede silah depolarıyla, cephane imal tezgâhları oluşturulmuştu. Kiliselerde su borularından mükemmel toplar dökülerek hazırlıklar yapılıyordu[31].

Hükümetin resmî kayıtlarına göre, II. Meşrutiyet'in ilanından sonra Mersin ve İskenderun gümrüklerinden Adana'ya 12.840 silah girmiştir[32]. İngiliz konsolos yardımcısı Binbaşı Doughty Wylie, Büyükelçi Lowther'e gönderdiği raporda ülkeye büyük ölçüde silah getirilmesini istiyordu. Konsolos yardımcısına göre, II. Meşrutiyet Anayasası'nın yeniden uygulamaya konulması ile Adana vilayetine kırk bin (40.000) silah, rövolver ve otomatik tabanca getirilmişti[33]. Taşnakların açtığı kulübü, Hınçakların "milli lokal"i

takip ediyordu. Bu fesat ocaklarında Türk düşmanlığını artırıcı konferanslar düzenleniyordu.

Adana'da Taşnakların lideri olan Gökdereliyan Karabet ise olaylar öncesi Ermenileri silahlandırarak, halkın arasına fesat yaymak için Ermeni okullarında cahil halkı kışkırtan faaliyetlerde bulunuyordu[34]. Bu dönemde Kilikya'da 90 Ermeni okulunda 6673 erkek, 2509 kız öğrenci bulunmaktaydı. Bu okullardan 25'i Adana merkezde bulunuyordu ve 1947 erkek, 808 kız öğrenci okuyordu. Bu okullarda eğitim gören öğrencilere yıllardan beri Osmanlı-Türk düşmanlığı aşılanmaktaydı[35]. Ermeni komiteleri bütün bu faaliyetlerini gerçekleştirebilmek için gereken paranın bir kısmını Amerika'daki zengin Ermeni iş adamlarından toplayarak sağlamışlardır. Bunun dışında Maraş ve Adana bölgesindeki zengin Ermenilerden para toplamaktaydılar. Para veya bağış altında yürüttükleri toplama sırasında gönülsüz davranan Ermenileri öldürmekten geri durmamışlardır.

1909 yılı başlarında Adana'da yakında Ermenilerin ayaklanarak Türkleri mahvedecekleri ve bu sebeple vilayetin Avrupa devletleri donanması tarafından işgal edileceği, sonrada Ermenistan'ın kurulacağı söylentileri ağızdan ağıza dolaşıyordu. Nisan ayı içerisinde her iki tarafında ilişkileri çok gerginleşti. Akşama sabaha iki tarafın birbirlerine saldıracaklarına kesin

gözüyle bakılıyordu. Ermeniler, 29 Mart 1909 Pazar günü Mersin'de Türkler aleyhine, Timur ile ilgili bir tiyatro oynattılar. Oyunun adı "Sivas'ın Timurlenk tarafından tahribi ve Ermeni mazlumlari"dır. Oyunda özetle, tüm Ermenilerin öldürülmüş olduğu yalnızca üç kişinin sağ kaldığı ve büyük bir Ermenistan Krallığı kurulması için bu üç kişinin birleşmesinin birlikte hareket etmesinin yeterli olacağı anlatılmaktadır[36]. Bu tiyatro ile bağımsız bir Ermeni devletinin propagandasını yapan Ermeniler, ortamın daha da gerginleşmesine yol açtılar. Piyesten çıkan Ermeniler, "yaşasın Ermeni Krallığı" diye nâralar atıyorlardı. Bu gergin ortam 9 Nisan'dan sonra bir isyan havasına dönüşmüştür[37].

9 Nisan 1909 Cuma günü, İsfendiyar ve Rahim adlı iki Türk gencin Ermeni Ohannes tarafından öldürülmesi[38] ve katilin yakalanmaması ve katilin Gökdereliyan Karabet tarafından saklandığı söylentileri[39], durumu iyice germiştir. Paskalya dolayısıyla Ermeni evlerinden atılan silahlar ve yapılan kutlamalar Müslüman halk üzerinde büyük heyecan yaratmıştır. 13 Nisan akşamı Ermeniler tarafından birkaç Müslüman'ın öldürüldüğü haberinin yayılması tahrikleri artırdı. Adana valiliği elindeki az sayıda asker ile güvenliği sağlamaya çalışırken, başvurulan bir başka yöntemde her iki tarafa da nasihatçiler gönderilmesiydi[40]. Olaylara bakıldığında ne güvenlik tedbirleri, ne de na-

sihatçiler başarılı olamamışlardır.

14 Nisan 1909 Adana Ermeni isyanının başlangıç tarihidir. 14 Nisan Çarşamba günü bir Ermeni Papaz çarşıda dükkânlarını açmakta olan Ermeniler arasında dolaşarak dükkânlarını kapatmalarını sağlayacaktır. Bunu gören Müslüman halkta hızla dükkânlarını kapatıp evlerine çekilmeye başlamıştır. Valilik gerginliği azaltmak için Türk ve Ermeni ileri gelenlerini valiliğe çağırıp sükûnet telkin etmişse de başarılı olamayacaktır[41]. Valilik olay çıkmasını önlemek için mahalle aralarında devriyeler çıkarmıştır. Valiliğin gönderdiği kuvvetlere karşı Ermeni mahallelerinden ateş açılmaya başlamış, bir jandarma ve polis şehit olmuştur. Aynı gün Müslümanlar tarafından çok sevilen İmam zâde Nuri adında bir âlimin Ermeniler tarafından öldürülmesi olayların daha da artmasına sebep olmuştur[42].

Araba ile sokaktan geçen iki Ermeni etrafa ateş açıyorlardı. Ermeni mahallesine giden bir Ermeni fedaisi Müslümanlara hakaret ediyordu. Eski tercüman Sisliyan'ın evinden açılan ateş sonucu bir Müslüman öldürülüyordu. Bunun üzerine Müslüman ve Ermeni halk arasında çatışmalar başlamıştır. Müslümanlar sokaklardan, Ermeniler ise caddelere bakan evlerden, buralardaki deliklerden ateş ediyorlar ve yangınlar çıkarıyorlardı. Ermeniler tarafından yakalanan Müslümanlar derhal öldürülüyordu[43].

Adana valisi Cevat Bey, olayların başlamasının ardından İstanbul'a telgraf çekmiş, Adana'da çıkan olaylardan dolayı bir miktar polis gücü istemekteydi. İkinci telgrafta ise şehirde çatışmaların başladığını ve acele yardım gönderilmesini bildirmektedir. Osmanlı Hükümeti ise, İstanbul'da 31 Mart hadiseleri ile meşguldü. Adana olayları ile ilgili yabancıların olaylara karışmamasını isteyen telgraf çekmekteydi. Yabancı uyruklulara saldırı yapılmaması, konsoloslukların güvenliğinin sağlanması yönünde emirler gelmiştir. Yabancı müdahalesini sağlamak için bütün bölge Ermenilerini silahlandıran ve bu işten hayli kazanç sağlayan Adana olaylarının birinci derecede sorumlusu olan Episkopos Muşeg olaylardan iki gün sonra Kıbrıs'a oradan da Mısır'a kaçmıştır[44].

15-17 Nisan 1909 günlerinde Adana, geniş ölçüde karışıklıklara sahne olmuştu. İlk silah sesi duyulmaz Ermeniler kendi mahallelerine koşuyor, barikatlar kurarak Türklere ateş açıyorlardı. İngiltere'nin Mersin konsolos yardımcısı Binbaşı Doughty Wylie'nin iddiasına göre, hocalar ve mürteciler tarafından kışkırtılan Türklere ise, köşe başlarında ve damlar üzerindeki Ermenileri kovalıyorlardı. İngiliz binbaşı Doughty yetkilileri emrine vermeye inandırdığı 50'ye yakın Türk askeri ve jandarma komutanı ile beraber borazan sesleri altında şehrin sokaklarını dolaşarak, yabancıları kurtarıyor, yabancı okul ve misyon

binalarına bekçiler yerleştiriyor ve gittiği her yerde çarpışmaları durduruyordu. İngiliz binbaşı daha sonra Lowther'e gönderdiği yazıda: "gittiğimiz her yerde çarpışma durdu, bazen süngüyle saldırarak, bazen de kalabalığın başları üzerinden ateş açarak sokakları temizledik" diyordu. Doughty Wylie bir tedbire daha başvurmuştu. Bir tellal aracılığı ile herkese evlerine dönmelerini emrediyor, sokağın bir ucundan öteki ucuna dek ateş açılacağı uyarısında bulunuyordu. Ama kent çok büyük olduğu için bu tedbir kısmen başarılı olmuştu. Her hangi bir güvenlik birliğinin devamlı kenti denetleme imkânı yoktu. Öğleye doğru şehirde yangın çıkıyor, Türklere ile Ermeniler evden eve çarpışıyorlar, durumu kontrol etmek hemen hemen mümkün olmuyordu[45].

Adana olayları karşısında Şeyhülislam 17 Nisan 1909'da Adana Müftüsüne gönderdiği telgrafta; katliamın şeriat ve beşer hukukuna aykırı bir davranış olduğunu ve bu duruma bir an evvel son verilmesini ve bunun bütün Müslüman ahaliye anlatılmasını istiyordu. Ermeni Patrik vekili Ohannes Efendi de Adana'da Ermeni Kilisesi vekiline gönderdiği telgrafta; çarpışmaya son verilmesini diliyor ve hürriyetin egemen olduğu bir zamanda anayasaya aykırı bu tür davranışlardan dolayı şaşkınlığını ifade etmekteydi[46].

19 Nisan günü Beyrut'tan 100 Türk askerinin Ada-

na'ya gelmesiyle sağlanabilen sükûnet zaman zaman tehlikeye düşmüştür. Çarpışmaların devam etmesi üzerine Adana'da sıkıyönetim "örfi idare" ilan edilmiş ve her yerden asker sevkiyatına başlanmıştır. Osmanlı Hükümeti Adana'ya vali Cevat Bey'in yerine Burdur mutasarrıfı Mustafa Zihni Paşa'yı atamıştır. Garnizon Komutanı Tümgeneral Mustafa Remzi Paşa'da görevinden alınmıştır. Osmanlı Hükümeti, Adana'ya bir kruvazör ve bir miktar silahlı denizci gönderilmesini de karar altına almıştır[47].

Bu arada Ayas sahilinde bulunan iki Hıristiyan kasabasının yanması sırasında, bu kasabalarda ikamet eden Lazarist papazların hayatları tehlikeye girmiştir. Olaylar sırasında iki Amerikan misyonerinde hayatını kaybettiği ortaya çıkmıştır. Oysa Dâhiliye Nezareti (İçişleri Bakanlığı) bu hususta gereken tedbirleri alması için vilayeti uyarıyordu. Ama çıkan isyan sebebiyle yabancıların zarar görmesi, Osmanlı devletinin iç işlerine karışmak için fırsat kollayan ve bahane arayan Avrupalı devletleri çoktan harekete geçirmişti[48]. Türk sularına girmek için emir alan İngiliz, Fransız, Rus ve diğer yabancı savaş gemileri 25 Nisan dolaylarında Mersin ve İskenderun limanlarına ulaşmışlar, böylece Gayrimüslim halka güven iadesi yapmışlardır. Daha sonra ise, Amerikan, Alman ve Avusturya gemileri de kendi uyruklarını korumak amacıyla diğerlerine katılmışlardı. Türk sularına en çok savaş

gemisi göndermeye gayret gösteren Fransa ile Yunanistan olmuştur. Bu arada Fransız, İngiliz ve Alman savaş gemileri kaptanlarının Adana valisini ziyaretleri iyi bir etki yapmıştır. Ermeniler yabancı devletlerin müdahalesi konusunda ısrar etmişlerse de bu konu da başarılı olamamışlardır[49].

Adana merkezi ile Hamidiye kasabasında başlayan olaylar kısa sürede etrafa da sıçramıştır. Kısa zaman içerisinde olaylar; Bahçe, Maraş, Tarsus, Payas, Haçın, Erzin, Dört Yol, Antakya, Kozan gibi, diğer yerleşim yerlerine de yayılmıştı. Türkler ile Ermeniler arasında Çukurova bölgesinde görülmemiş korkunç olaylar meydana gelmekteydi. Türkler ile Ermeniler sadece Çukurova'da değil, İskenderun körfezindeki sahil boyunca her yerde bir birlerini öldürüyorlardı. Bu olaylarda ölenlerin sayısı hayli yüksektir[50].

Dört Yol'da olaylar eski tahrirat kâtibi Ali İlmî'nin Ermeniler merkezi bastı şeklinde yaygara koparması ile başlamıştır[51]. Ermeniler postallı gerillalarını derhal devreye sokarak Ocaklı ve Azizli Ermenilerini Dört Yol'a taşımışlar ve şehirdeki Türk ahaliyi uzaklaştırmışlardır. Nacarlı köyünde Ermeniler ellerinde bulunan dört top ile civar köylere ateş açmaya başlamışlardı. Koziçli İmamı Gök Müftüyü arabuluculuk sırasında öldürmüşlerdi[52]. O vakitler Dört Yol'da eli silah tutan Ermeniler, her hanede 20-30 silahlı Erme-

ni militan olmak üzere 40.000-50.000 bin civarında silahlı fedai toplanmıştı. Bunların cümlesi sözde pamuk toplamak için güya işçi olarak gelmişlerdi. Taşnakların teşviki ile Kilikya Ermenistanı'nı kurmak için bir araya gelmiş, Zeytunlu, Vanlı, Muşlu, Bitlisli, Rusya'dan gelmiş Ermenilerdi ki, bunları Muşeg boş arazilere yerleştirmek için toplamıştı[53]. Buralarda silahlanan Ermeniler, Adana olayları sırasında harekete geçmiş, bölgede katliam yaparak halkı tedhiş yoluyla panik çıkarıyorlardı.

14 Nisan 1909'da Bahçe kasabasında karışıklıklar başladı. Bölgeden Dört Yol'a doğru giden Ermeniler yolda karşılaştıkları masum elli kadar Türkü öldürdüler. Ermeniler 16 Nisan'da Bahçe ve Hasanbeyli'yi kuşatma altına almışlardır. Dört Yol'da Ermeniler, Müslümanlar üzerine ateş açarak Müslüman mahallesindeki evleri ateşe vermişlerdir. 18 Nisan'da Payas hapishanesinden 3000 kadar mahkûm firar etmiştir. Bahçe kaymakamı Sait Bey, isyan boyunca evlerin yakılıp yıkıldığını, ölü sayısının çok fazla olduğunu belirtmiştir. Dört Yol kuşatmasına giden Ermeniler, Kozan civarındaki Müslüman köylerini yakıp yıkmışlardır[54]. Çatışmalar en fazla Dört Yol civarında yoğunlaşmış, Ermeniler şehirdeki Müslümanları kovarak, şehri kendileri için bir savunma merkezi yapmak istemişlerdir.

Adana Ermeni olayları sırasında, Ermenilerin yo-

ğun olarak yaşadığı Haçın ve civarı da etkilenmiştir. Aslında Haçın Ermenileri Adana'da etkileri görülmeyen Zeytun isyanı başta olmak üzere Anadolu'da çıkarılan birçok Ermeni isyanına katkı vermişlerdir. Haçın Ermenileri Bahadırıyan Minas adında bir Ermeni başkanlığında bir cemiyet kurarak, yurt dışından silah getirmişler ve Adana olaylarında kullanmışlardır[55]. 1909'da Adana olayları sırasında, Haçın'de 17 Nisandan itibaren olaylar başlamış, 22 gün sürmüştür. Ermeniler Haçın 'in giriş ve çıkışını kapatarak, Türkler üzerine saldırıp 30 kadar insanı öldürmüşlerdir. Haçın olayları sırasında Teğmen Teber parçalanarak öldürülmüş, onbaşı Mehmet ve Reji kolcusu Hacı Ağa ile oğlu Saadettin öldürülürken, 8 kişi de Kağnı Pazarı'nda kurşunlanmıştır. Ölü sayısının artması üzerine Misis taburu buraya sevk edilmiştir[56].

Adana, çevre şehirler ve kasabalarda meydana gelen olaylar sonlandırılıp, yaralar devlet eliyle sarılmaya çalışılırken, Adana'da olayların ikinci safhası başlamıştır. Bu ikinci Ermeni olayları sadece Adana il merkezinde yaşanırken, birinci aşamaya göre daha yıkıcı olmuş ve feci sonuçlar doğurmuştur. 25 Nisan 1909'da Ermenilerin bekçi merkezi ve Salcılar da birer askeri öldürmeleri, ardından Kale kapısı denen alanda bulunan kahvehanelerde oturan Müslümanların üzerine ateş açmaları, şehrin Ermeni mahallelerinden geldiği varsayılan gençlerin şehrin merkezinde bulu-

nan Kemeraltı Camii mevkiindeki nöbetçi askerlere ateş açmaları olayların yeniden başlamasına sebep olmuştur[57].

Ermeni komitecilerin kışkırtması ile şehir yeniden ateşler altına alınmıştı. Çatışmalar bütün gece devam etmişti. Adana'nın yandığı büyük yangında[58] yanan binalar arasında; şifa evleri, kiliseler, camiler ve Misyon binaları da bulunuyordu. İngiliz Doughty Wylie, olaylar sırasında Adana'yı dolaşırken, yanan evlerin içinden birçok fişek sesleri geldiğini ve sokakların enkazla dolu olduğunu anlatıyordu[59]. Bu yangınlarda komitecileri kasıtlı tutumları hissediliyordu. Komiteci militanlar, yabancı devletlerin müdahalesini sağlamak için Ermeni mahallelerinde devriye gezen Rumeli askerlerine ateş açarak 15 Türk askerini öldürmüşlerdi. Çok sayıda bomba kullanmışlardır. Elindeki görüşme bayrağı ile nasihate giden Amerikan konsolosu da Ermenilerin attıkları kurşunlar ile ecel terleri dökmüştür. 25 Nisan günü çıkan olaylar, valilik ve askeri kuvvetlerin uzun uğraşları sonucu bastırılabilmiştir. 26 Nisan'da olayların yatışması ile yanmış olan Ermeni evlerinde bombalar, dinamitler ve tahrip kalıpları, Ermenistan arma ve bayrakları, kırma ve mavzer tüfekleri, çeşitli silahlarla donanmış Ermeni fotoğrafları bulunmuştur[60]. Bulunan silah ve mühimmat Ermenilerin çatışma için önceden ne denli bir hazırlık yapmış olduklarını göstermekteydi.

Adana Olaylarının Sonuçları:

14 Nisan'da başlayıp 26 Nisan 1909'da sona ermiş olan Adana Ermeni olaylarında Adana ve çevre kent ve kasabalarda yaşayan Ermeniler ve Türkler birbirleri ile kıyasıya çatışmışlar ve bu süre içerisinde birçok insan hayatını kaybettiği gibi şehirde harabeye dönmüştür. Adana olayları ile ilgili en fazla tartışılan konu öldürülen insan sayılarındanadır. Bu konuda çok farklı sayılar verilmektedir[61]. İngiliz büyükelçisi Lowther, yeni çıkan olaylarda ölenler ve yaralananlara ilişkin kesin rakamlar vermemekle beraber Adana'da iki bin (2000) ölünün gömülmüş olduğunu ve bunlardan 600'ünün Müslüman olduğunu tespit etmiştir. Osmanlı yönetiminin yayınladığı resmi rakamlara göre bütün olaylarda 5.400 kişi ölmüştür. Ama İngiliz büyükelçisi Lowther bu sayıyı düşük bularak toplam 15.000-20.000 arasında insan öldüğünü ve 15.000 Ermeni'nin yoksul düştüğünü ifade etmekteydi. Vali Cemal Paşa, ölenlerin 17.000 Ermeni ve 1.850'sinin Müslüman olduğunu öne sürmektedir. Edirne'nin Ermeni asıllı milletvekili Agop Babikyan, Osmanlı meclisi için hazırladığı, ama vefat ettiği için incelenmeyen raporunda bu rakamı 21.000 olarak vermektedir[62].

Ermeni komitacıları Adana olayları dolayısıyla Avrupa'ya yazdıkları raporda 30.000 kişinin öldüğünü yaymışlardır. Patrikhane'den gönderilen soruştur-

ma heyeti ölü sayısını 21.330 olarak tespit etmişlerdir. Adana valiliğinden bildirilen resmi veriye göre olaylarda bütün ölen insan sayısı 10.000'den aşağıdır[63]. İstanbul'da Osmanlı meclisinde Adana olaylarında ölenlerin sayısı hakkında Ermeni Zahop Efendi ve arkadaşlarının 20.000-30.000 Ermeni'nin öldüğünü iddia etmeleri üzerine, Dâhiliye Nazırı (İçişleri Bakanı) Ferik imzası ile sunulan tezkirede, olaylardaki ölü ve yaralı sayısı hakkında bilgi verilmiştir. Adana olaylarında; Müslümanlardan 1.924 ölü, 533 yaralı, Ermenilerden 1.455 ölü ve 382 yaralı olduğu açıklanmıştır[64]. Bu rakamlar en gerçekçi veriler gibi gözükmektedir. Yine aynı raporda Adana'nın toplam nüfusu 350.000 bu vilayette yaşayan Ermeni sayısı ise 48.447 olarak belirtilmektedir[65]. Adana olaylarının ardından bölgede görev yapan Harp Divanı'nın hazırladığı raporda ise, olaylarda toplam ölü sayısı 6.429 olarak verilmektedir. İsmail Hami Danişmend ise öldürülen insan sayısını; 1.850 Türk ve 1.700 Ermeni olarak vermektedir[66].

O dönemde bütün Adana vilayetindeki Ermeni sayısı 48.000 kişi olduğuna göre, 21.000 veya 30.000 Ermeni öldürülmüş olsa, Adana ve havalisinde çok az Ermeni kalmış olurdu. Halbuki, bu Ermeni nüfusun 25.000 kadarı karışıklık çıkmamış olan yerler, birçokları aşağılara, Lazkiye taraflarına kaçmışlar ve olaylardan sonra geri dönmüşlerdir[67]. Bu dönemde Ada-

na'da yaşayan Ermenilerin yanı sıra isyan amaçlı olarak 20.000 kadar Ermeni'nin bölgeye gelmiş oldukları anlaşılmaktadır. Bu rakamlar ile birlikte isyana katılmış olan Ermeni sayısı yaklaşık olarak 30.000-35.000 arasındadır. Bu durumda Ermenilerin ölmüş olanlar ile ilgili vermiş oldukları sayılar abartılı ve tamamen tutarsızdır.

Adana olaylarında ölenler ile ilgili verilen sayılar arasında en tutarlı olan Adana valisi Cemal Paşa'nın verdiği rakamlardır. Bununla birlikte Cemal Paşa'nın da Osmanlı Hükümeti gibi, Avrupalıların baskısı altında kalarak, onların olaylara müdahalesinden çekinerek Ermeni yanlısı bir tutum sergilemesi, O'nun vermiş olduğu rakamlarda bile bir abartının olabileceğini göstermektedir. Olaylardan sonra Adana'ya soruşturma ve bir rapor hazırlayarak meclise sunma düşüncesiyle meclis tarafından oluşturulan komisyonda bulunan Yusuf Kemal Bey, 17.000 sayısının basım hatası olduğunu, gerçek ölü sayısının 1.700 olduğunu kamuoyuna açıklamıştır[68]. Damar Arıkoğlu ise bu sayıyı 1.800 olarak vermektedir[69].

Osmanlı devleti olaylardan sonra Adana bölgesine mahkeme heyetleri göndermiştir. Bir taraftan Adana olaylarının sorumlularını bulmaya çalışırken, öte yandan olaylarda zarara uğrayan vatandaşların yaraları sarılmaya çalışılmıştır. Bu amaçla Osmanlı dev-

leti, zararları tazmin için ilk ödenek olarak 30.000 TL göndermişti. Osmanlı Meclisi de yanan yerlerin bakım ve onarımı için 200.000 TL bağışta bulunmuştur[70]. Adana olaylarından yaklaşık olarak 70-75 gün sonra da Adana ve civarında zarar gören gayrimenkullerin tespiti tam olarak yapılmıştır[71]. Bölgeye yapılan yardımlar devamlı artış göstermiştir. Hükümet olaylar sırasında malları yananlara karşılıksız tapu senedi verilmesini kararlaştırmıştır. Evleri yayanlara çok hızlı bir şekilde evler yapıldı. Adana şehrindeki bu yeni yerleşim merkezine bu sebeple Çarçabuk Mahallesi denilmiştir[72].

Adana olayları sebebiyle yetim kalan Ermeni çocukları için bir yetimhane yapılmasına karar verilmiş ve Giritliler mahallesinde elli dönümlük bir arazi üzerine inşaatına başlanmıştır. Söz konusu bina bitinceye kadar Ermeni kilisesi yakınlarındaki ilk öğretmen mektebi olan bina kiralanarak 140 çocuğun eğitimine başlanmıştır. Yine Mersin'de 300, Haçın, Bahçe ve Dört Yol'da 100'er çocuğu barındıracak binalar kiralanarak yetimhaneler faaliyete geçirilmiştir. Adana'da yetim kalan Ermeni çocukları için yapılan bina, çok büyük ve ihtişamlı bir bina olarak törenle, Vali Cemal Paşa'nın insanların gönlünü alarak yapmış olduğu bir konuşma ile açılmıştır[73].

Adana olaylarının ortaya çıkardığı bir diğer so-

nuçta, bölgeden başka yerlere yapılan göçlerdir. Nisan 1909'da yaşanan Adana olaylarından sonra Ermeniler, Kıbrıs, Beyrut, İstanbul, İzmir gibi yerlere göç etmişlerdir. Adana olaylarından sonra 258 aileye göç için izin verildiği, yaklaşık 200 hanenin de izin başvurusunda bulunduğu bildirilmiştir. Göçler daha ziyade güvenlik ve ticarî kaygılarla gerçekleşmiştir. Ermeni komiteleri, Osmanlı devletinin şefkatli ve adil yaklaşımına rağmen basın ve yayın yoluyla Türkleri karalayarak iftiralarını sürdürmeye devam etmişlerdir.

Avrupa kamuoyunda Adana'da Ermenilerin katledildiği yolunda yaygaralar kopardılar. Bunun üzerine hükümet Adana faciasının Ermeniler tarafından düzenlenmiş ve istiklal davasına dayanmış olduğuna dair Paris elçiliği aracılığı ile bildiri yayınlamıştır. Hükümetin olayları kontrol altına alıp sona erdirdiği, zarar görenlerin zararlarının karşılanması için gereken paranın gönderildiği, suçluların tespiti için çalışmaların devam ettiği ve suçluların cezalandırılacağı belirtilmiştir[74].

Osmanlı Hükümeti bölgeye suçluları cezalandırmak üzere bir askeri mahkeme göndermiş, meclis adına olayları soruşturmak ve rapor hazırlamak üzere de milletvekillerinden bir komisyon oluşturmuştur. Bu komisyonda Tekirdağ milletvekili Ermeni Agop Babikyan, Kastamonu milletvekili Yusuf Kemal ve Da-

nıştay başkâtibi Arif Bey ile Ermeni yargıç Musdikyan görev almışlardır. Komisyon uzunca bir araştırmadan sonra olayların Ermeniler tarafından kışkırtıldığını ve çıkarıldığını, ayrıca bölgede Ermenilerin kurmayı hayal ettikleri Ermeni devletinin planlarını ortaya koyacaktır. Ermeni milletvekili Babikyan, Hınçak örgütü lideri Muratyan tarafından ölümle tehdit edilmiştir. Osmanlı ayan meclisi üyesi Gabriyel Noradonkyan Efendi olayları araştırmakla görevli bir komisyonun meclisi mebusan tarafından oluşturulmasını faydalı ve memnun edici bir gelişme olarak değerlendirmiştir[75]. Yusuf Kemal Bey ise, raporunda olayların Ermenilerin tahriki ve Türklerinde cehaleti sebebiyle meydana geldiğini belirtmektedir[76].

KAYNAKÇA:

Ahmet Rüstem Bey, *Cihan Harbi ve Türk-Ermeni Meselesi*, Çev. Cengiz Aydın, Bilge Kültür Sanat Yayınları, İstanbul, 2001.
AKÇORA, Ergündüz “Ermeni İsyanlarının Kaynağı”, *Türk Dünyası Tarih Dergisi*, S. 2, Şubat 1987.
AKKUŞ, Turgay, *1909 Adana Olayları*, Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Dokuz Eylül Üni., Atatürk ilkeleri ve İnkılâp Tarihi Enstitüsü, İzmir, 2002.
ARIKOĞLU, Damar, *Hatıralarım*, Yayınlayan, Alev Dikici, Adana, 2000.
ASAF, Mehmet, *1909 Adana Olayları ve Anılarım*, Çev. İsmet Parmaksızoğlu, TTK. Yay., Ankara, 1982.
BAYINDIR, Seda, *Adana Ermeni İsyanı (1909)*, Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Marmara Üni., Türkiyat Araştırmaları Enstitüsü, İstanbul, 1997.
BOYKOY, Seher, “II. Meşrutiyet Dönemi Osmanlı Meclislerinde Ermeni Milletvekilleri ve Faaliyetleri (1908-1912)”, *Hoşgörü Toplumunda Ermeniler*, C.

IV, ERÜ. Yay., Kayseri, 2007.
ÇAYCI, Abdurrahman, *Türk-Ermeni İlişkileri ve Gerçekler*, Atatürk Araştırma Merkezi Yayınları, Ankara, 2000.
ÇELİK, Kemal, *Milli Mücadele’de Adana ve Havalisi (1918-1922)*, TTK. Basımevi, Ankara, 1999.
DEMİRCİ, H. Aliyar, “İkinci Meşrutiyet I. ve II. Yasama Döneminde (1908-1912) Osmanlı Ayan Meclisi’nin Ermeni Üyeleri ve Faaliyetleri”, *Ermeni Araştırmaları I. Türkiye Kongresi Bildirileri*, C. I, ASAM Yay., Ankara, 2003, s. 311.
DELİORMAN, Altan, *Türklere Karşı Ermeni Komitacıları*, 3. Baskı, Boğaziçi Yayınları, İstanbul, 1980.
DEMİRYÜREK, Mehmet, “Ermeni Olayları ve Kıbrıs (1888-1912)”, *Ermeni Araştırmaları Dergisi*, S. 20-21, Kış 2005, İlkbahar 2006, ss. 117.
ENER, Kasım, *Tarih Boyunca Adana Ovasına Bir Bakış*, İstanbul, 1986.
ENER, Kasım, *Adana Tarihine ve Tarımına Dair Araştırmalar*, İstanbul, 1978.
EYİCİL, Ahmet, “Çukurova ve Maraş’ta Fransız İşgali ve Ermeni Mezalimi”, *Kahramanmaraş’ta Ermeni Sorunu Sempozyumu*, Kahramanmaraş, 2002.
-GAZİGİRAY, Alper, *Osmanlılardan Günümüze Kadar Vesikalarla Ermeni Terörünün Kaynakları*, Gözen Yay., İstanbul, 1982.
GÖKTEPE, Cihat, “Osmanlı Dönemi ve Sonrası Kıbrıs’ta Türk-Ermeni Münasebetleri”, *Hoşgörü Toplumunda Ermeniler*, C.I, ERÜ. Yay., Kayseri 2007.
GÜLER, Ali, *Osmanlılardan Cumhuriyete Azınlıklar*, Tamga Yayınları, Ankara, 2000.
HATİPOĞLU, Süleyman, “1909 Adana Ermeni Olayları”, *Kahramanmaraş’ta Ermeni Sorunu Sempozyumu*, KSİ. Üni., Yayınları, Kahramanmaraş, 2002.
KESKİN, Mustafa, “Milli Mücadele’ye Başlarken Anadolu’nun Demografik Yapısı”, *ERÜ. Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, S. 3, Kayseri, 1989.
KLAVUZ, Hüseyin, *Türk Basınında Adana Ermeni Olayları*, Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Mayıs 2007, Niğde.
MC CARTHY, Justin, “Osmanlı Ermeni Nüfusu”, *Osmanlı’nın Son Dönemlerinde Ermeniler*, Edit. Türkkaya Ataöv, Kültür ve Sanat Yayınları, Ankara, 2002.
NAZIM, Hüseyin Paşa, *Ermeni Olayları Tarihi*, C. I, Devlet Arşivleri Genel Müdürlüğü Osmanlı Arşivleri Daire Başkanlığı, Yayın No. 15, Ankara, 1994.
ŞERİF, Ahmet Şerif, *Anadolu’da Tanin*, Kavram Yay., İstanbul, 1977.
SARAY, Mehmet, *Ermenistan ve Türk-Ermeni İlişkileri*, Atatürk Araştırma Merkezi Yay., Ankara, 2005.

- ONAR, Mustafa, *Haçin Dosyası*, Önder Matbaası, Adana, 1984.
- ÖZKUL, Ali Eftal, "XVIII. Yüzyıl Kıbrıs Ermenilerinin Sosyo Ekonomik Durumları", *Hoşgörü Toplumunda Ermeniler*, C.I, ERÜ. Yay., Kayseri, 2007.
- POŞ, Abdullah, "XIX. Yüzyılın Sonlarında Tarsus'ta Türk-Ermeni İlişkileri", *Hoşgörü Toplumunda Ermeniler*, C. I, ERÜ. Yay., Kayseri, 2007.
- SONYEL, Salahi R., "İngiliz Gizli Belgelerine Göre Adana'da Vukû Bulan Türk Ermeni Olayları (Temmuz 1908-Aralık 1909)", *Bellekten*, C. LI, S. 201, Aralık, 1987.
- SÜSLÜ, Azmi, *Ermeniler ve 1915 Tehcir Olayı*, Sistem Ofset, İstanbul, 1990.
- ŞEREF, Abdurrahman, *Abdurrahman Şeref Efendi Tarihi*, Haz. Bayram Kodaman - Mehmet Ali Ünal, TTK. Yay., Ankara, 1996.
- ŞERİF, Ahmet Şerif, *Anadolu'da Tanin*, Kavram Yay., İstanbul, 1977.
- TENGİRŞEK, Yusuf Kemal, *Vatan Hizmetinde*, 2. Baskı, Kültür Bakanlığı Yay., Ankara, 2001.
- TOROS, Taha, *Ali Münif Bey'in Hatıraları*, İsis Yayınları, İstanbul, 1996.
- , *Kurtuluş Savaşında Çukurova*, Kültür Bak., Yay., Ankara, 2001.
- URAL, Gültekin, *Ermeni Dosyası*, Kamer Yayınları, İstanbul, 1998.
- URAS, Esat, *Tarihte Ermeniler ve Ermeni Meselesi*, Belge Yayınları, İstanbul, 1976.
- YURTSEVER, Cezmi, *Anaların Gözyaşları*, ÇSAM Yay., Adana, 2005.
- , *Çukurova Tarihi*, Çukurovalı Yay., Adana, 2006.
- , *Ermeni Terör Merkezi Kilikya Kilisesi*, Çukurova Tarihi Araştırmaları Serisi:2, Bayrak Matbaacılık, İstanbul, 1983.
- [*] Prof. Dr. ERÜ Eğitim Fakültesi, Eğitim Bilimleri Bölüm Başkanı, kilicremzi@gmail.com
- ** Uzm. Hüseyin Klavuz, Niğde Yavuz Sultan Selim Anadolu Lisesi öğretmeni.
- [2] Hüseyin Nazım Paşa, *Ermeni Olayları Tarihi*, C. I, Devlet Arşivleri Genel Müdürlüğü Osmanlı Arşivleri Daire Başkanlığı, Yayın No. 15, Ankara, 1994, ss. 70-73; Abdullah Poş, "XIX. Yüzyılın Sonlarında Tarsus'ta Türk-Ermeni İlişkileri", *Hoşgörü Toplumunda Ermeniler*, C. I, ERÜ. Yay., Kayseri, 2007, s. 106.
- [3] Kasım Ener, *Tarih Boyunca Adana Ovasına Bir Bakış*, İstanbul, 1986, s. 314; Hüseyin Klavuz, *Türk Basınında Adana Ermeni Olayları*, *Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi*, Mayıs 2007, Niğde, s. 25.
- [4] Gültekin Ural, *Ermeni Dosyası*, Kamer Yayınları, İstanbul, 1998, s. 304.
- [5] Süleyman Hatipoğlu, "1909 Adana Ermeni Olayları", *Kahramanmaraş'ta Ermeni Sorunu Sempozyumu*, KSİ. Üni., Yayınları, Kahramanmaraş, 2002,

s. 116.

- [6] Ahmet Rüstem Bey, *Cihan Harbi ve Türk-Ermeni Meselesi*, Çev. Cengiz Aydın, Bilge Kültür Sanat Yayınları, İstanbul, 2001, s. 40; Esat Uras, *Tarihte Ermeniler ve Ermeni Meselesi*, Belge Yay., İstanbul, 1976, s. 550.
- [7] Taha Toros, *Ali Münif Bey'in Hatıraları*, İsis Yayınları, İstanbul, 1996, s. 47.
- [8] Ergündüz Akçora, "Ermeni İsyanlarının Kaynağı", *Türk Dünyası Tarih Dergisi*, S. 2, Şubat 1987, s. 29.
- [9] Salahi R. Sonyel, "İngiliz Gizli Belgelerine Göre Adana'da Vukû Bulan Türk Ermeni Olayları (Temmuz 1908-Aralık 1909)", *Bellekten*, C. LI, S. 201, Aralık, 1987, s. 1249.
- [10] Hüseyin Klavuz, a.g.e., s. 27; Ali Eftal Özkul, "XVIII. Yüzyıl Kıbrıs Ermenilerinin Sosyo Ekonomik Durumları", *Hoşgörü Toplumunda Ermeniler*, C.I, ERÜ. Yay., Kayseri, 2007, s. 338.
- [11] Mehmet Demiryürek, "Ermeni Olayları ve Kıbrıs (1888-1912)", *Ermeni Araştırmaları Dergisi*, S. 20-21, Kış 2005, İlkbahar 2006, s. 117.
- [12] Cihat Göktepe, "Osmanlı Dönemi ve Sonrası Kıbrıs'ta Türk-Ermeni Münasebetleri", *Hoşgörü Toplumunda Ermeniler*, C.I, ERÜ. Yay., Kayseri 2007, s. 552.
- [13] Demiryürek, a.g.e., s. 119.
- [14] Ahmet Rüstem Bey, a.g.e., s. 40.
- [15] Klavuz, a.g.e., s. 27.
- [16] Sonyel, a.g.m., s. 1267.
- [17] Mustafa Keskin, "Milli Mücadele'ye Başlarken Anadolu'nun Demografik Yapısı", *ERÜ. Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, S.3, Kayseri, 1989, s. 471.
- [18] Ali Güler, *Osmanlılardan Cumhuriyete Azınlıklar*, Tamga Yayınları, Ankara, 2000, s. 108.
- [19] Justin Mc Carthy, "Osmanlı Ermeni Nüfusu", *Osmanlı'nın Son Dönemlerinde Ermeniler*, Edit. Türkkaya Ataöv, Kültür ve Sanat Yayınları, Ankara, 2002, s. 68.
- [20] Cezmi Yurtsever, *Çukurova Tarihi*, Çukurovalı Yayınları, Adana, 2006, s. 184.
- [21] Kasım Ener, *Adana Tarihine ve Tarımına Dair Araştırmalar*, İstanbul, 1978, s. 21.
- [22] Altan Deliorman, *Türklere Karşı Ermeni Komitacıları*, 3. Baskı, Boğaziçi Yayınları, İstanbul, 1980, s. 94.
- [23] Klavuz, a.g.e., s. 31.
- [24] Abdurrahman Çaycı, *Türk-Ermeni İlişkileri ve Gerçekler*, Atatürk Araş-

tırma Mekezi Yay., Ankara, 2000, s. 47.

[25] Damar Arıkoğlu, *Hatıralarım, Hazırlayan Alev Dikici, Adana, 2000, s. 47.*

[26] Toros, a.g.e., s. 49.

[27] Kemal Çelik, *Milli Mücadele'de Adana ve Havalisi (1918-1922)*, TTK. Basımevi, Ankara, 1999, s. 18.

[28] Ahmet Eyicil, "Çukurova ve Maraş'ta Fransız İşgali ve Ermeni Mezalimi", *Kahramanmaraş'ta Ermeni Sorunu Sempozyumu, Kahramanmaraş, 2002, s. 43.*

[29] Ural, a.g.e., s. 305.

[30] Mehmet Asaf, *1909 Adana Olayları ve Anılarım, Çev. İsmet Parmaksızoğlu, TTK. Yay., Ankara, 1982, s. 10.*

[31] Bildirici, a.g.e., s. 46.

[32] Ural, a.g.e., s. 305.

[33] Sonyel, a.g.m., s. 1269.

[34] Bildirici, a.g.e., s. 46.

[35] Azmi Süslü, *Ermeniler ve 1915 Tehcir Olayı, Sistem Ofset, İstanbul, 1990, s. 48.*

[36] Abdurrahman Şeref, *Abdurrahman Şeref Efendi Tarihi, Haz. Bayram Kodaman-Mehmet Ali Ünal, TTK., Yay., Ankara, 1996, s. 203-204; Alper Gazigiray, Osmanlılardan Günümüze Kadar Vesikalarla Ermeni Terörünün Kaynakları, Gözen Yay., İstanbul, 1982, s. 209.*

[37] Arıkoğlu, a.g.e., s. 43.

[38] Seda Bayındır, *Adana Ermeni İsyanı (1909), Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Marmara Üni., Türkiyat Araştırmaları Enstitüsü, İstanbul, 1997, s. 30.*

[39] Cezmi Yurtsever, *Ermeni Terör Merkezi Kilikya Kilisesi, Çukurova Tarihi Araştırmaları Serisi:2, Bayrak Matbaacılık, İstanbul, 1983, s. 268; Ahmet Şerif, Anadolu'da Tanin, Kavram Yay., İstanbul, 1977, s. 170.*

[40] Bayındır, a.g.e., s. 31.

[41] Turgay Akkuş, *1909 Adana Olayları, Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Dokuz Eylül Üni., Atatürk ilkeleri ve İnkılâp Tarihi Enstitüsü, İzmir, 2002, s. 53.*

[42] Abdurrahman Şeref, a.g.e., s. 111.

[43] Uras, a.g.e., s. 556.

[44] Asaf, a.g.e., s.10; Bildirici, a.g.e., s. 48.

[45] Sonyel, a.g.m., s. 271; Klavuz, a.g.e., s. 38.

[46] Bildirici, a.g.e., s. 46; Bayındır, a.g.e., s. 38.

[47] Bildirici, a.g.e., s. 48; Akkuş, a.g.e., s. 58.

[48] Bayındır, a.g.e., s. 40.

[49] Mehmet Saray, *Ermenistan ve Türk-Ermeni İlişkileri, Atatürk Araştırma Merkezi Yay., Ankara, s. 51.*

[50] Sonyel, a.g.m., s. 1274; Bayındır, a.g.e., s. 31; Hatipoğlu, a.g.m., s. 125.

[51] Asaf, a.g.e., s. 11.

[52] Taha Toros, *Kurtuluş Savaşında Çukurova, Kültür Bak., Yay., Ankara, 2001, s. 50; Yurtsever, a.g.e., s. 271.*

[53] Asaf, a.g.e., s. 14.

[54] Yurtsever, a.g.e., s. 271; Hatipoğlu, a.g.m., s. 125.

[55] Mustafa Onar, *Haçin Dosyası, Önder Matbaası, Adana, 1984, s. 29-30.*

[56] Onar, a.g.e., s. 35-38; Hatipoğlu, a.g.m., s. 124.

[57] Akkuş, a.g.e., s. 61.

[58] Bildirici, a.g.e., s. 49.

[59] Sonyel, a.g.m., s. 1276.

[60] Akkuş, a.g.e., s. 62.

[61] Klavuz, a.g.e., s. 43.

[62] Sonyel, a.g.m., s. 1276.

[63] Uras, a.g.e., s. 556.

[64] Seher Boykoy, "II. Meşrutiyet Dönemi Osmanlı Meclislerinde Ermeni Milletvekilleri ve Faaliyetleri (1908-1912)", *Hoşgörü Toplumunda Ermeniler, C.IV, ERÜ. Yay., Kayseri, 2007, s. 167.*

[65] Akkuş, a.g.e., s. 89.

[66] Abdurrahman Şeref, a.g.e., s. 128.

[67] Uras, a.g.e., s. 556.

[68] Hatipoğlu, a.g.e., s. 122.

[69] Arıkoğlu, a.g.e., s. 53.

[70] Sonyel, a.g.m., s. 1276.

[71] Akkuş, a.g.e., s. 9.

[72] Cemal Paşa, a.g.e., s. 362; Gazigiray, a.g.e., s. 222; Arıkoğlu, a.g.e., s. 54.

[73] Cezmi Yurtsever, *Anaların Gözyaşları, ÇSAM Yay., Adana, 2005, s. 40.*

[74] Bayındır, a.g.e., s. 64.

[75] H. Aliyar Demirci, "İkinci Meşrutiyet I. ve II. Yasama Döneminde (1908-1912) Osmanlı Ayan Meclisi'nin Ermeni Üyeleri ve Faaliyetleri", *Ermeni Araştırmaları I. Türkiye Kongresi Bildirileri, C. I, ASAM Yay., Ankara, 2003, s. 311.*

[76] Yusuf Kemal Tengirşek, *Vatan Hizmetinde, 2. Baskı, Kültür Bakanlığı Yay., Ankara, 2001, s. 148.*

AVŞARELLERİ

okuntu

OĞUZLAR (Türkmenler)

Bozoklar

Üçoklar

Günhan

Ayhan

Yıldızhan

Gökhan

Dağhan

Denizhan

Kayı

Yazır

Avşar

Bayındır

Salur

İğir

Bayat

Döger

Kızık

Peçenek

Eymür

Bügdüz

Alkaevli

Dodurga

Beğdili

Çavuldur

Alayuntlu

Yıva

Karaevli

Yaparlı

Karkın

Çepni

Yüregir

Kınık

AVŞARELLERİ

Bugünden sonra divanda, dergâhta, bargâhta, mecliste ve meydanda TÜRKÇEDEN başka dil kullanılmayacaktır.

Karantolu Memet Bey

DIKAN AVŞARKOĞAĞLU

